

Věková kategorie 6–10 let

Kiko a tajemství papírového motýla

Autorka Markéta Pilátová. Meander 2010.

Vybraný text k překladu – kapitola Jak se zase stěhovali, strana 7–8

„Už zase!“ povzdechla si trochu moc nahlas Kiko, když zazvonil telefon. Tatínek se k němu vrhnul. Kiko podle toho, jak se tvářil, hned poznala, že už se zase budou stěhovat. Kiko a její tatínek se totiž stěhovali často. Z malého domku v Japonsku odjížděli na delší dobu pryč tak jednou za dva nebo za tři roky. Kiko už s tatínkem bydlela v Anglii, v Německu, a taky v Austrálii. To byla ale hodně malá, a proto si nepamatuje ani klokany, ani medvídky koala.

„Tati, mám začít balit?“ zeptala se Kiko a dělala na parketách palcem u nohy kroužky.

„Ale no tak, Kiko, ještě jsem ti přece nic neřekl,“ divil se tatínek, sotva položil telefon.

„Já to na tobě hned poznám, že mám začít balit,“ řekla trochu otráveně Kiko.

„A to se mně ani nezeptáš, kam pojedeme tentokrát?“ zeptal se tatínek.

„Ne, je mi to jedno,“ odsekla Kiko a šla do svého pokojíčku a bylo jí smutno.

Tatínek zavrtěl hlavou, ale neměl moc času na to, aby přemýšlel nad tím, proč je Kiko smutná. Měl spoustu věcí k zařizování. Musel jít do laboratoře, pak do knihovny, pak do botanické zahrady na byliny, na trh pro rozdrčená křídla vážek, různých brouků a pel z motýlích křídel a taky do speciálního obchodu s barvami. Ne, tatínek Kiko nebyl žádný čaroděj, i když tak trochu ano. Tatínek Kiko byl umělec, řemeslník, vědec a tohle všechno dohromady se jmenovalo restaurátor knih. Kiko jeho povolání říkala jinak: doktor knih. Její tatínek léčil staré, vzácné knihy, oživoval jejich barvy, zaceloval rány na křehkých stránkách a staral se o to, aby si v nich lidé mohli znova co nejdéle číst. Kiko tatínkovi často pomáhala. Mohla si obléct stejně jako on bílý plášť a míchat opatrně barvy, přidávat do nich nejrůznější tajné zlepšováky a udržovat malinké vzácné štětečky čisté. Kiko se tentokrát ale vůbec stěhovat nechtěla. Bylo jí deset a nikdy pořádně nechodila do školy. Tatínek ji doma učil sám. Vždycky když se z nějaké cizí země vrátili zpět do Japonska, přezkoušely Kiko přísné paní učitelky a většinou jí daly samé jedničky. Jenomže Kiko chyběly kamarádky a kamarádi, a tak si řekla, že tentokráte bude tvrdohlavá.

Když tatínek nachystal večeři a sedli si s miskami rýže na japonskou rohož, Kiko řekla:

„Je mi jedno, kam pojedeme, ale tentokráte chci chodit do školy!“

Tatínek se zamračil. Tušil, že z toho budou jenom problémy. Tentokráte jeli do Evropy, do malé země v jejím srdci, která se jmenovala Česká republika. „Budeme bydlet na zámku,“ pokoušel se navnadit Kiko.

„Už zase!“ odfrkla si ale Kiko nevděčně. Představila si velký, ponurý zámek jako tenkrát v Anglii.

„Bude tam zase taková zima?“ zeptala se. Tatínek nevěděl.

„A jak se to tam vůbec jmenuje?“ přestala se konečně škaredit Kiko.

„Kroměříž,“ řekl tatínek. „Kromě co?“ nemohla těžké cizí slovo plné českých háčeků vyslovit Kiko.

„Kroměříž,“ zopakoval pomalu a bezchybně tatínek. Měl totiž velké nadání na cizí jazyky.

„Tak tam v té Kromě cosi budu chodit do školy, jinak nikam nejedu!“ řekla paličatě Kiko.

„Je tam jaro, do konce školního roku zbývá pár měsíců,“ namítal tatínek.

„Tak ať!“ odsekla mu Kiko.

„A taky by ses musela naučit česky,“ pokoušel se ji ještě naposledy odradit.

„Tak jo, budu se učit česky,“ rozhodla se Kiko a už o tom pak nemluvili.